

РЕШЕНИЕ

№ 21879

гр. София, 25.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 30.05.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калина Пецова

ЧЛЕНОВЕ: Димитрина Петрова
Искра Гърбелова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2538** по описа за **2025** година докладвано от съдия Искра Гърбелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от М. Ц. И. чрез процесуалния му представител адв. А. И., срещу протоколно Решение № 2392 от 21.05.2024г. постановено по АНД № 14763/2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав, с което е потвърдена Заповед за задържане с рег. № 225зз-1170/07.10.2023г., издадена от Б. Н. Б., заемащ длъжност старши полицаи в 01 РПУ — СДВР

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон.

В съдебно заседание касаторът, редовно уведомен, не се явява и не се представлява. Постъпило е писмено становище от процесуалния му представител, с което заявява, че не възразява делото да бъде гледано в тяхно отсъствие и моли съда да отмени оспорваното решение.

Ответникът по касационната жалба – Б. Н. Б. – старши полицаи при 01 РУ-Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован не се явява и не се представлява. По делото няма депозирано становище.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалбата.

Административен съд София-град, XXVII-ми касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Със Заповед № 2253з-1170/07.10.2023г., издадена от полицейски орган при 01 РУ-СДВР, жалбоподателят И. бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, тъй като на 07.10.2023г., около 09.00ч. в [населено място], в района на [улица], при извършена проверка от полицейски служители било констатирано, че същия държи в себе си наркотични вещества.

От фактическа страна районният съд е установил, че на 07.10.2023г. полицейски служители при 01 РПУ — СДВР, които са изпълнявали служебните си задължения в [населено място], забелязват две лица от мъжки пол и едно от женски в района на кръстовището на [улица] и [улица], със странно поведение. Сред полицейските служители е бил и издателят на заповедта — Б. Б.. Трите лица са спрени за полицейска проверка и са установени като самоличност. На въпрос от страна на полицейските служители дали имат в себе си някакви забранени от закона вещества всяко от трите лица заявило, че притежава полиетиленово пликче с бяло прахообразно вещество.

Жалбоподателя И. предал с протокол за доброволно предаване две полиетиленови пликчета с прахообразно вещество и жълт контейнер, които са запечатани със съответен картон сер. А № 0552897 и силиконов печат № 107 НЕКД-СДВР. Съгласно изготвена експертна справка № 2837-х/2023, въпросните два предмета, предадени от жалбоподателя, с условни имена обект № 1 и № 2, и жълт пластмасов контейнер (обект № 3), съдържат наркотично вещество — кокаин,

С обжалваното решение СРС е отхвърлил жалбата срещу процесната заповед за задържане като се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е законосъобразно издадена, при липса на отменителните основания, визирани с разпоредбата на чл.348 от НПК.

Така постановеното решение е правилно. Видно от материалите по делото атакуваното решение е изготвено съобразно законовите изисквания, ведно с мотивите, които съдържат възраженията на страните, фактическите и правни констатации на съда, както и подробно обсъждане на наведените възражения. Въз основа на цялостен анализ на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, както и на приложимите правни норми, съдът е обосновал изводи, които настоящият съдебен състав изцяло споделя.

Несъстоятелни са твърденията на касатора за допуснати съществени процесуални нарушения при събиране на доказателствения материал и установяване на значимите за спора факти. Съдът аргументирано е уважил част от доказателствените искания, а други е отхвърлил. Право на решаващия съд е да отхвърли доказателствените искания на страните, при положение, че аргументира позицията си относно тяхната неоснователност или несъотносимост към предмета на разследване или иначе казано - Съдът не е длъжен да уважава всяко искане на страните, а само тези, които счита, че ще допринесат за установяване на обективната истина по делото, като съображенията му за това обаче всякога следва да са убедително мотивирани. Решаващо за дължимата в случая преценка е останали ли са обстоятелства от предмета на доказване неизяснени. В конкретния случай касационна инстанция не установява подобна неяснота. Относно така желанието от жалбоподателя видеозапис се установява, че съдът е проявил необходимата процесуална активност като последователно в хода на процеса е изискал информация от съответните органи за установяването на такъв и приобщаването му към делото. В резултат на тези усилия е установено, че в процесния случай не е извършен видеозапис по време на осъществената проверка, за което обаче процесуалната дейност на съда по този въпрос не търпи критика. Още повече, че действителното притежание на наркотични вещества у лицето е предмет на последвалото наказателно производство, а не на основанията за издаване на заповедта

за задържане.

По силата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. За да бъде приложена тази норма е достатъчно наличието на данни за извършено престъпление, както и данни това престъпление да е извършено именно от задържаното лице. Понятието "данни" по смисъла на ЗМВР и понятието "достатъчно данни" по смисъла на чл.207, ал.1 НПК имат различно съдържание. За да бъде образувано досъдебно производство по реда на НПК, е необходимо да са налице достатъчно данни, които да обосноват основателно предположение, че има извършено престъпление. При налагане на мярката "задържане за 24 часа" по реда на чл.72 ЗМВР са необходими само данни за извършено престъпление, т.е. тези данни може да не са достатъчни за образуване на досъдебно производство, но да са достатъчни да се направи извод, че задържаното лице има съпричастност към извършване на съответното престъпление. В процесния случай такива данни са безспорно установени.

С оглед на извършеното по-горе разграничение между съдържанието на понятието "данни" и "достатъчно данни", следва изводът, че разпоредбата на чл.72, ал.1, т.1 ЗМВР не предполага доказаност от субективна и обективна страна на извършено престъпление, а единствено наличие на данни за извършено престъпление. Такива са установени със заявеното от жалбоподателя признание, че притежава в себе си наркотично вещество (обективирани в саморъчно съставено и подписано сведение), разпита на полицейските служители и протокола за доброволно предаване. В случая приложената ПАМ се оправдава от законовите цели за задържане.

При задържане на посоченото правно основание – данни за извършено престъпление, не е необходимо да са налице доказателства за осъществено от задържаното лице престъпление, а само данни, обосноваващи предположение в посочения смисъл. От събраните в хода на съдебното производство доказателства може да се направи извод за фактическите основания на задържането, в частност на причините за същото. Достатъчно е само наличието на данни, обосноваващи предположението, че има вероятност лицето да е извършител на престъпление, което дава право на административния орган при условията на оперативна самостоятелност да наложи мярката, дори без да се поставя условие за точна квалификация на деянието, а още по-малко е задължително престъплението да е безспорно и окончателно установено, да е повдигнато и предявено обвинение и т.н. Въпросът дали конкретно лице е извършител на конкретно деяние и дали то е извършено от него виновно, подлежи на пълно, всестранно и обективно разследване в рамките на наказателното производство. За целите на задържането по реда на чл.72 ЗМВР наличието на такива категорични данни, които да обвързват задържаното лице със соченото нарушение, не са задължителни, като задържането се извършва не поради несъмненост на фактите, а с оглед тяхното изясняване.

Не се споделят и останалите оплаквания.

Според чл.5, § 1, б."с" КЗПЧОС никой не може да бъде лишен от свобода освен в случай на законен арест или лишаване от свобода на лице с цел да се осигури явяването му пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. Изпълнено е и изискването задържането да е извършено в съответствие с процедури, предвидени от закона. Заповедта следва да се приеме за мотивирана и с оглед вписването в мотивната ѝ част, че лицето е задържано проверка за престъпление по чл.354а от НК.

В заповедта не е описана фактическата обстановка, но съгласно съдебната практика няма пречка такова описание да се съдържа и в други документи от административната преписка. В този

смисъл е ТР № 16/1975 на ОСГК, съгл. което мотивите за издаване на административния акт могат да се съдържат и в други документи от административната преписка. В случая това е приложената и приета по делото докладна записка, в която се съдържат всички необходими сведения и данни, обосновали необходимостта от задържане на жалбоподателя. Именно на тези мотиви, относими към задържането, се позовава касационната инстанция, за да приеме, че задържането е мотивирано. То е мотивирано именно с извършваната от полицейските органи проверка за наличие на престъпление по чл.354а НК: Който без надлежно разрешително произведе, преработи, придобие или държи наркотични вещества или техни аналози с цел разпространение, или разпространява наркотични вещества или техни аналози, се наказва за високорискови наркотични вещества или техни аналози - с лишаване от свобода от две до осем години и с глоба от пет хиляди до двадесет хиляди лева, а за рискови наркотични вещества или техни аналози - с лишаване от свобода от една до шест години и с глоба от две хиляди до десет хиляди лева. Когато предмет на престъплението са прекурсори или съоръжения или материали за производство на наркотични вещества или техни аналози, наказанието е лишаване от свобода от три до дванадесет години и глоба от двадесет хиляди до сто хиляди лева.

Неоснователни са възраженията и досежно ограничено право на защита поради ограничен достъп до делото. Действително районният съд е отказал електронен достъп до делото, но същото, заедно с целия събран и приобщен доказателствен материал са били достъпни за жалбоподателя и процесуалния му представител в съда, който се намира в същото населено място. По делото не са налични данни, които да обосноват извод, че същите са били препятствани да се запознаят с материалите поради отказ на съда или лична невъзможност за достъп (поради заболяване, служебна ангажираност в друго населено място и пр.), поради което не може да се приеме, че правото на защита е било ограничено.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора разноси се следват на ответника по касацията, но в хода на производството същият не е претендирал присъждането им.

Водим от горното, Административен съд-София-град, XXVII-ми Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА протоколно Решение № 2392 от 21.05.2024г. постановено по АНД № 14763/2023г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 102-ри състав
РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.